

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 581/2025
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца „Глобал“ доо Нови Сад, чији је пуномоћник Милорад Матић, адвокат у ..., против туженог „Mercator – S“ доо Београд, чији је пуномоћник Душан Томић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5741/23 од 03.04.2025. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5741/23 од 03.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5741/23 од 03.04.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 324/2023 од 21.09.2023. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 1.204.843,40 динара са законском затезном каматом од 19.04.2023. године до исплате и да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 184.485,50 динара. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за износ преко досуђеног.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5741/23 од 03.04.2025. године одбијене су жалбе тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Новом Саду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, по основу одредбе члана 404. ЗПП, ради новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог

суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада уговорне штете због превременог раскида уговора о закупу, закљученог на одређено време, и то на име разлике закупнине коју би тужилац остварио од туженог да је уговор остао на снази до истека периода на који је закључен и закупнине коју је у том периоду остварио од других купаца. Нижестепени судови су обавезали туженог да тужиоцу исплати наведену разлику као претпостављену штету у смислу одредбе члана 266. став 1. Закона о облигационим односима. Наводима ревизије не указује се на правно релевантне разлоге за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Одлука другостепеног суда заснована је на утврђеној чињеници да је уговор о закупу између парничних странака закључен на одређено време, да је тужени одлучио да престане да користи предмет закупа пре истека уговореног периода и тужиоцу вратио закупљени простор. Реч је о претпостављеној штети, односно штети коју је дужник у време закључења уговора морао предвидети као могућу последицу повреде уговора. Та штета је у случају раскида уговора о закупу закљученог на одређено време, пре истека времена на које је закључен, измакла добит у виду закупнине коју би закуподавац остварио да је уговор о закупу остао на снази до краја уговореног периода, умањена за добитак који је закуподавац остварио од других купаца, у складу са одредбом члана 266. став 4. ЗОО. Ревизијска одлука на коју се указује ревизијом туженог, Рев 183/15 од 10.03.2016. године, није донета на темељу истог или битно истоврсног чињеничног стања, па је правно ирелевантно позивање ревидента на наведену одлуку. Наиме, предмет тужбеног захтева у овом поступку је накнада уговорне претпостављене штете, настале због неиспуњења обавезе купаца да плаћа закупнину до истека уговореног трајања закупа. Стога у конкретном случају није требало утврђивати разуман временски период након раскида уговора у ком је закуподавац као страни верној уговору следовала накнада штете, већ је тај временски период одређен и познат од момента када је купац престао да плаћа закупнину па до истека уговореног трајања закупа. За тај временски период закуподавац је основано очекивао наплату уговорене закупнине, у складу са одредбом члана 189. став 3. ЗОО.

Следом изложеног, Врховни суд налази да није потребно ново тумачење права о посматраном правном питању, нити су испуњени други услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Привредни спорови мале вредности су, у складу са одредбом члана 487. став 1. ЗПП, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 1.204.843,40 динара. Како је у питању одлука другостепеног суда донета у привредном спору мале вредности, ревизија против те одлуке није дозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић